

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

WOODLAND, WASH.

Piirränpä taasen jonkun rivin Nuorten osastoon, sillä ajoin heittää taas hetkeksi veittouden pois.

Täällä Woodlandissa on yhteispyrintömme ollut toista vuotta hieman laimeaa siitä syystä kun ei meillä ole ollut täällä haalia, mutta nyt pian on rakennuksen alaisena oleva haalimme valmis ja tämän johdosta näyttäisi toiminta jo vilkastuvan. On valittu näytelmäseura ja ompeluseura on pantu valveille. Naiset aikovat joulun tienoilla hommata suuret myyjäiset. — epä olisi hyvä.

Viime kirjjeessäni ehdotin keksittäväksi jonkun aineen, josta saisimme kirjoitella. Tätä kirjoittaessa en ole vielä kuullut mitään ja enkä itse ole voinut mitään keksiä. Koetetaan kuitenkin vielä vaivata aivojämme ja jos joku löytää jotain niin sanoakaa pois.

Olen seurannut Nuorten osastoa sen syntymisestä saakka ja joskus vähän töhräillytkin siihen. En kuitenkaan ole koko aikaa huomannut, että muut pojat kirjoittelisivat siihen ollenkaan. Mikähän vaijaa? Heittäisinkö minäkin kirjoittamisen pois kokonaan, vai koetetaanko saada toisilakin poikia joukkoon? Olla yksin joukossa tuntuu hieman yksitokkoiselta, vai mitä arvelette? Sanoakaahan te jotain.

Lopetan nyt tälle kertaa, joten paina! POIKA.

ILLAN MIETELMIÄ.

Asthabula, Ohio.

Ensi tervehdykseni Toverittareille ja sen ystäväpiirille! Erikoisilla uutisilla en voi saapua luoksenne hyvät ystävät. Ehkä käsitätte, että mökin työtöllä ei ole kynällijän lahjoja ja ei myöskään kypsyneitä ajatuksia, jotka kuulostaisivat uusilta ja järkeviltiltä. Vaan pysähtykäämme hetkeksi kaikessa jokapäiväisessä touhussa ja syvennykäämme luontoon. Luonto on sama kaikille, niin yksinkertaisille kuin sivistyneillekin, meistä vaan riippuu mitä se niille merkitsee ja kuinka jaksamme ymmärtää niin suurta ja hyvää kirjaa kuin on luonto. Ehkä usea ajattelee, että tämän kyhäyksen laattija on yksi niistä onnettomista leppipuolen asemaan joutuneista vanhoista piljoista. No, niin, sen asian kanssa on niin ja näin. Esirippu ei ole vielä noussut ja näytelmäkin on vielä tuntematon, joten sen vuoksi en ole uneksija, vaan luonnon vilpittön ystävä.

Sillä ei kyllä tule aatteemme työ tehdyksi, päin vastoin sen melkein unohtaa katsellessa kaunista monipuolista luontoa. Nyt olemme syksyssä, ikävissä elonkin syksyssä, sillä ainaista syksyä on työläisen elämästä hamasta kehdestä hautaan asti. Mitä meille oikeastaan merkitsee kevät luonnossa, kun syksy harmaa on sydämmessä.

Maidän täytyy siis ajaa takaa elon kevättä uutta yhteiskuntaa tämän mädännäisen tilalle. Jokainen mies sekä nainen on siihen velvoitettu. Koittakaamme parastamme saada kesäpäivän paistamaan jokaiseen pirttiin ja ennen kaikkea jokaiseen sydämmeen.

Elämä on kaunis mutta lyhyt unelma jokaiselle niin kuin itse luonto on säättännyt, mutta nautinto, kauneus ja elämän vapaus on riistetty meiltä. Me emme ole itsenäisiä ja vapaita luonnon lapsia. Olemme-ko koskaan, siihen joku vastatkoon. Ehkä pitkälle kehittyneet ..... yhä vaan jatkuu kunnes romahtaa, kuin lahonnut puu loppuunsa.

Innostaisko Toverittaren lukijoita ja Toverittaren kynällijöitä keskustella minkälainen pitäisi olla onnellinen avioliitto? Kuinka siihen on pyrittävä, mitä tulee naisen tietää ja ymmärtää tullaan onnelliseksi avioliitoksi ja miten hän voi säilyttää särkyttömän säveleen yhdessä-mässä. Asiaan innostunut.

MÖKIN TYTTÖ.

Raatajaraukka

Mieleni tekee piirtää vähän ihmisistä, jotka joutuvat tekemään koko elämänsä työtä toisten hyödyksi. Ja kukapa sitä meistä ei joutuisi. Muistuu mieleeni eräs tapaus nyt syksyllä vuosi sitten. Jolloin tapasin noin 60-vuotiaan vanhuksen rauhaisesti raahustavan maantietä pötkin säkki selässä.

Tuultamme vastakkain pysähtyi ensin vanhus, sitten minä, hänen vielä ehtimättä mitään sanoa. Kai hän arvasi kuten minäkin, että me molemmat olimme puutteen liikkeelle ajamia. Sen vaan meistä heti voi nähdä, että minä olin vaan hetkellisesti, sillä olen nuori kahdenkymmenen korvissa. Hän taas oli ainaisessa mierolaisen asemassa lopun ikäänsä. Ollen jo raatanut kaikki voimansa ja terveytensä kapitalismin alttarille.

Sääliä katselin häntä, ajatellen kuinka suuri armeija on täällä hyvinvoimnin maassa, jotka joutuvat saman kohtalon alle kuin hänkin. Kapitalismin puserrettua heistä kaiken voiman, viskaavat syrjään kuin uloskuluneen koneen tai työkalun.

On miljoonia työllisiä, jotka vuosittain joutuvat näkemään nälkää, vallee ruokaa ja paikkaa mihin voisivat päänsä kallistaa. Alkomuksen ei kuitenkaan ole heistä kirjoiteta. He ovat vaan hetken sellaisessa mieron asemassa, eivät tarvitse kärsiä kaikkia kovuuksia edes sillä ajalla. Satoja, jopa tuhansia kuitenkin joutuu vanhuuden päivänään viettämään kuten tapaamani vanhus.

Sanottuamme "hallo" toisillemme, kuten vanhat ystävä, laski vanhus pussin selästään ja istuutui. Aloimme juttusille kuten työläisveljen sopii huolimatta siitä, että tapasimme toisemme ensi kerran.

Hänellä, vaikka olikin porvarillinen maailmankäsitys asioista, nähtyään minut kohtalotoverikseen, oli hyvin ystävällinen.

Alkoi kertoamaan, kuinka hän oli päivän kuluessa kulkenut yli 20 mailia ja että nyt oli hyvin väsynyt. Sen kyllä näkikin häntä katsellessa. Kysyin miksi hän niin kovasti kulkee, kun kuitenkin yönsä ulkona saa viettää.

Tämä 20 mailia ei ole mikään matka nuorelle miehelle, vaan hänellä, joka kulki hyvin vaivalloisesti se oli paljon.

"Niin poikasen!", sanoi ukko: "Jätin kaupungin siksi, että ei tarvitse kerjätä. Sillä kun täällä maalla saan perunoita ja muita kasviksia maasta tarvitsematta rukoilla. Joskus kun vaan käyn suolaan pyytämässä on ateria valmis. Vaan lähdin liian aikaseen sillä eivät perunat ole vielä siksi suuria, että niistä voisi elantonsa ottaa eikä muuhinkaan kasviksiin voi turvautua. Siksi täytyi minun kiiruhtaa takaisin kaupunkiin saadakseen ruokaa vaikka vaan vähän."

Hänen siis täytyi taas mennä kaupunkiin istumaan kaduille ja ääneti pyytää, pyytää ja odottaa jos joku ohikulkijoista heittää sentin hänen hattuunsa tai käydä talosta taloon kertomassa surullista elämänsä, vaikka tätä hän juuri oli pakoon lähtenyt.

Kuulkaa! te työläistoverini, onko tämä oikein, että ihminen raataa koko ikänsä tuottaen ylituotantoa monta kertaa enemmän kuin hän itse saa työstään ja sitten kun on kaikki voimansa raatanut, heitetään, kuten roska tunkiolle. Ajatelkaa! Ja verratkaa itseänne hänen tilalleen, josta tässä kirjoitan Eikö jo ole aika kaikkien ryhtyä oikeuksiaan puolustamaan? Ainoa tällainen tie on yhtä sosialistipuolueeseen, sillä ainoastaan se ajaa työläisten etuja.

Löydettyäni taskuistani muutaman sentin lähdin ostamaan ruokaa. Vanhus sillä alkua rupeasi laittamaan tulta. Takaisin tultuani oli iloinen kok-

ko ja kokon ääressä paistinpannu, tyhjä tometokannu, jota hän käytti mojakkaa laittaessa. Nämä hän oli ottanut säkistään. Näillä sitten ruokaa keltettyämme teimme puusta väliaikaiset lusikat ja söimme.

Tulen ääressä vielä vähän alkua juteltuamme, vanhusta alkoi väsyttää. Kokosin hänelle muutamia kullia lehtiä, joihin hän valpuj uneen. Vaan minulle ei uni alkonut tulla. Ajattelin vain miten olisi, jos työläiset vähänkin ajattelisivat. Silloin he yhtyisivät sosialistipuolueeseen ja äänestäisivät sosialistit virkoihin.

A. H.

MITEN ALITALON ANTISTA TULI SOSIALISTI.

(Jatk. 3:lta sivulta)

mitä Jaska ja kylän nuoret hänelle ilveilivät. Mutta sehän on kanheata sellainen kosto kristityltä ihmiseltä. Ja me emme voi vaatia oikeutta. Laki ja oikeus ovat vain rikkaiden hyväksi, sanoi Antti.

— Voi taivasten tekijät! Me siis olemme tuomitut tähän helvettiin lopuksi ikäämme. Voi jumalani! Miksi sallit vääryydelle näin suuren vallan?

Ensi kerran elämässään Miina tunsu miten onneton ja onnellinen ihminen voi olla yht'aikaa. Hän painoi päänsä rakastettunsa sydämelle ja antoi kyynelten vapaasti vuotaa. (Jatk.)

Elämisen oikeutta

Kirj. ANNA.

(Jatk.)

Mari katseli Liinua hyvin uteliaasti, mutta Liinu ei uskaltanut vilkaissellakaan Marihin katsoa vaan lähenteli äitiään, joka väsyneesti huomautti:

— Mene Marin kanssa tupaan, kyllä minäkin tulen pian.

Tämä herätti Marinkin uteliaisuudesta ja hän huomasi unhottaneensa solkuämpärin käteensä, joten pyörsi viemään sen takaisin ison ammeen viereen portaiden luo. Tällä välin uskalsi Liinin veli, joka oli seisonut mahdollisimman lähellä äitiään, lainata huomiotaan ympäristöön, ja se kohta kiintyi solkuammeeseen, jonka luokse Mari oli ämpärin jättänyt. Aivan kuin unhottaen ympäristönsä, jota pelkäsi, kapusi hän polvilleen veranran penkille äidin viereen katsellen uteliaasti karpasten touhua ammeen keralla. Tällä välin Mari tarttui Liinua kädestä kiinni ja sanoi kuin rohkaisten:

— Tule vaan tupaan, ei siellä ole ketään muita kuin vanha Kaisa-muori ja hänkin nukkuu.

Liinu ei uskaltanut irroittaa käyttään, vaan seurasi pelonsekaisella tunteella Maria. Ja Mari vei hänet aivan perälle tupaan uunin kupeelle karsinapenkille istumaan.

Samalla heräsi Kaisa-muori ja koetti terottaa vanhoja silmiään:

— Kuka tämä vieras on? Onko hän Eevan tyttö? Hänenhän

piti tulla tänä päivänä, jos en väärin muista... vai mitä?

Kaisa muori nousi ylös ja lähenei Liinua, jota tahtoi arkuus vaivata.

— Liinu hän on — Eevan tyttö, ehätti Mari Liinua auttamaan.

— Onko äitisi täällä? kysyi Kaisa muori istuen Liinun viereen.

— On, sai Liinu vaivoin sanottuksi.

Samalla tuli Eeva sisälle lapsensa kanssa ja kävi istumaan toisten viereen karsinapenkille.

— Päivää, Kaisa-muori, tervehti Eeva muoria. Missä on emäntä, kun ei näy?

Kaupungissa, sanoi Mari. Tännään pitäisi tulla takaisin. Hakee sieltä ompelijaa. Kuuluu Aino tulevan — hän, emännän sisarettytty, käväsi täällä toissa kesänä. Ei viime kesänä tarvittu. Hän on niin hyvä aina... näin halvoillekin, kiitteli Mari.

— Mäihinkö sitä ommellaan? kysyi Eeva.

— Kuuluu jo kauan ommelleen kotonaan ja nyt tulee auttamaan häiden valmistelua. Kuuluu tulevan Elli neiti myös ja nuori herra, Ellin sulhanen ja Väinö herra myöskin, Ellin veli, ehätti Mari seiltämään, sillä hän tiesi enemmän talon asioista kuin Kaisa-muori.

Sitten siirtyivät tytöt tuvan peräkkään luo, jossa oli kaksi isoa pölsämiä, jotka Mari oli istuttanut jo aikaisin keväällä. Niitä siinä ihailtiin. Liinu jo uskalsi katsella ympärilleen suurta tupaa, jollaista ei ollut ennen nähnyt, sillä Liinu oli ikänsä elänyt metsäkylässä eikä ollut nähnyt muuta kuin pienen saloituvan, jossa oli ollut lapsentyttöjä eräällä leskivaimolla, joka kävi ansiotyössä, mutta joka nyt häädettiin tuvastaan ja lapset joutuivat kunnan huostaan ja leski meni päivätoihin.

Liinun äiti eli melkein kerjällemällä, sillä hän oli hyvin huonorintainen. Vika oli hänellä vielä siinä, että teki joskus vuosien päästä lapsen toisensa perään, ilman että isästä olisi ollut tietoa. Liinukin oli yksi niistä onnettomia, joita vielä köyhyyden lisäksi äpäränä halveksittiin. Viimeinen lapsi olikin Eevan saattanut niin tukalaan asemaan, että hän suorastaan näki nälkää. Nyt oli hän hommannut Liinun taloon paimentyöksi noin vaan ruokaja vaatepalkalla, koska entinen palveluspaikka Liinulta oli sortunut. Ja vielä kun Liinu tuli rippikouluikään, niin oli saatava hänet lähemmäksi pappilaa, niin oli Eeva tuuminut. Nyt olikin Liinu pitäjän mahtavimmassa hovissa, siksi tupakin pisti hänen silmiinsä suurunduellaan ja monine ikkunoineen.

Tällä välin kun tytöt keskustelivat tuvan koosta ja komeudesta ja Mari toimitti tehtäviään, lähenei Kaisa-muori hyvin lähelle

(Jatk. 8:lta sivulla)